

a trece, trecere
to pass, passing

Conceptie grafica / Graphic concept:

Cristina Marian

Texte / Texts:

Cornel Ailincăi

Monica Columban

Teodora Gogea

Cristina Marian

Florian Mihalcea

Traducere / Translation:

Alexandra Columban

Tehnoredactare / Desktop Publishing:

Sergiu Bădică

Printed at GPO Graphics
Corneliu Coposu st. no. 167, Cluj-Napoca
phone: +40-264 431824 / +40-726 140714

www.gpo.ro

ISBN 978-973-0-22154-1

„Drumurile, pe care nu le umblăm,
drumurile ce rămân în noi,
ne duc si ele, fără număr, undeva.“

Lucian Blaga, *Inscripție*

“The paths we do not walk,
the paths that stay within ourselves,
lead us too, countless, somewhere.“

Lucian Blaga, *Inscription*

contents

intro

works

photos

my places

studio

intro

A trece, trecere

Nu o exegeză lingvistică însoțește titlul acestui catalog, ci o meditație pe tema bogăției celui mai înrudit verb cu a fi: trecem pe pământ, ne trecem în timp, ne trece (atât boala, cât și supărarea), suntem în trecere (pe undeva sau pe la cineva), mai trecem cu vederea, ne întrecem (cu cineva, cu noi înșine, uneori chiar cu gluma), petrecem (pe cineva sau cu cineva), lăsăm să treacă (o ocazie sau o viață), dar înainte de toate vorbim despre (marea) trecere...

A trece implică, înainte de toate, situarea într-un interval – fie acesta temporal sau spațial. Anxietatea pe care o presupune trecerea este generată de explorarea unui teritoriu nou: când trecem, pătrundem într-o lume necunoscută, descoperim intimitatea sau extimitatea unui topos (depinde de sensul drumului) și pătrundem într-o zonă a misterului. De aceea, deschiderea unei porți înseamnă, ca gest inițial, începutul unei călătorii. Nu surprinde, în acest context larg, faptul că trecerea devine „metaforă obsedantă” a unei opere, iar poarta și pasajul – simbolurile ei fundamentale. Nevoia de a le fixa vizual este, poate, răspunsul la cea mai veche dorință umană: aceea de a opri trecerea.

To pass, passing

It is not a linguistic interpretation that accompanies the title of this catalogue, but a meditation on the rich semantics of the verb to pass: we pass through life, time passes by, sickness and sorrow pass, we pass by a friend or place, oftentimes we let things pass (a grudge, an opportunity or even life), we pass things on, but most of all we talk about passing away or the great passage...

Passing implies, first and foremost, being situated in an interval – be it in time or space. The anxiety that passing triggers is generated by the exploration of a new territory: when we pass we enter an unknown world, we discover the intimacy or extimacy of a place (depending on the direction of the journey) and we enter an area of sheer mystery. That is why opening a gate, as an initial gesture, marks the beginning of a journey. It is therefore not surprising that passing, in a larger context, becomes the overarching metaphor of art, while the gate and passageway are its fundamental symbols. The need to visually suspend them may be the answer to humanity's oldest desire: to stop the passing.

Monica Columban

works

Beyond | acrylic on canvas | 100x120 cm

We have always been fascinated by the worlds “beyond”, parallel, innermost, transcendental worlds.... By the painful moment of passing into another dimension. For this kind of passage, Constantin Noica coined the term “becoming” - the soul, the individual, the idea become from one world into another. Were we to see things from a non-materialist point of view, the passage is in fact the becoming. Cristina Marian has chosen the gate for our becoming towards a certain future. The gate is the interface between two similar rooms or between two worlds estranged from one another. In a different enunciation “ the becoming” is equal to “movement”. Thus, “ the transformation” (the becoming) from behind a closed window, in one of her paintings, is accompanied by a twirl , a substantial movement of air, which, for the simple eye, makes the world from beyond the closed window impenetrable.

“Beyond” is not necessarily another world, governed by other laws, says the painter, it can simply be the public space (a different from that of your own house), in which case the images are more explicit, the outlines smoother and the general feeling peaceful. Seen as a whole, the paintings, which seem a series of postcards – towards the end they appear to be blurred, lost in steam – define the restlessness from before the inferred miracle of passing beyond, of becoming.

The gate which ensures the passage- becoming is presented in a wide variety of shapes. At the same time, it remains an obstacle which sometimes obstructs perspectives and other times liberates visions for the avid eye who would like to sense what might be “beyond”.

Cristina Marian invites us to peer through the smoky windows, through the cracks in the gate or even through the keyhole at the worlds “beyond”.

Suntem fascinați, întotdeauna, de lumile „de dincolo”, lumi paralele, interioare, transcendente... De momentul dureros al trecerii într-o altă dimensiune. Pentru o astfel de „trecere” Constantin Noica utilizează termenul „petrecere” - sufletul, omul, ideea sunt petrecute dintr-o lume în alta. Dacă vedem lucrurile dintr-o perspectivă nu neapărat materială, „trecerea” este, de fapt, „devenirea”. Pentru „petrecerea” noastră într-o anume devenire, Cristina Marian a ales poarta - interfața dintre două încăperi similare sau cea dintre două lumi străine una de alta. Într-o altă rostire, „devenirea” este chiar „mișcare”. Astfel, „transformarea” (devenirea) din spatele unui geam închis, într-unul din tablouri, este însoțită de un vârtej, o mare mișcare de aer care face de nepătruns pentru ochiul profan tot ceea ce ar putea exista dincolo de fereastra închisă, în acea lume „de dincolo”.

„Dincolo” nu este neapărat o altă lume, guvernată de alte legi, ci poate fi , ne spune pictorița, doar spațiul public („altul” față de spațiul cunoscut al casei tale), caz în care imaginile sunt mai explicite, contururile mai domoale, iar senzația generală este una de liniște. Privite împreună, tablourile ce par la prima vedere un șir de ilustrate - e adevărat, spre final, din ce în ce mai neclare, mai pierdute în abur - definesc neliniștea de dinaintea previzibilului miracol al trecerii - devenirii.

Poarta care asigură trecerea - devenirea este prezentă mereu în imagini într-o infinită varietate de forme. Rămâne însă și obstacolul care închide - deschide mereu perspective ochiului avid de cunoașterea a ceea ce ar putea fi „dincolo”.

Cristina Marian ne invită să aruncăm o privire prin geamurile fumurii, prin crăpăturile porții, sau chiar prin gaura cheii - „dincolo”.

Bolted | mix technic on canvas | 30x20 cm

Dawn | oil on canvas | 120x140 cm

Pink wall | oil on canvas | 90x90 cm

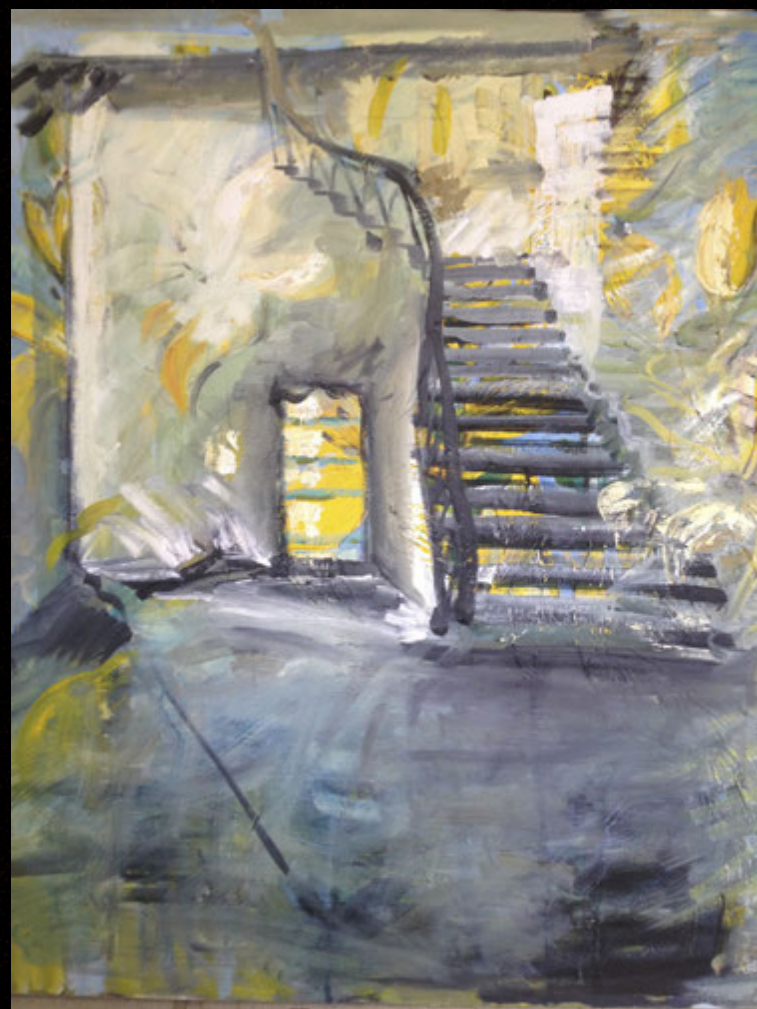

Morning light | oil on canvas | 60x80 cm

Untitled | oil on canvas | 60x80 cm

Bright room | oil on canvas | 60x80 cm

Bright passageway | oil on canvas | 50x70 cm

Ochiul e fascinat de jocul luminilor și al umbrelor, în acele momente de grație când participă la crearea sensului și când privirea decelează între inteligibil și (încă) ininteligibil. Poarta și pasajul orientează traiectoria privirii, oferind limitele unui decupaj din nemărginire, pentru că – cel mai frecvent – impresia pe care o lasă imaginea este a sublimei indecizii între ceea ce a fost cucerit deja (formă, linie, pattern) și ceea ce scapă supunerii (inform, diform, difuz). Omniprezentă, bucuria întâlnirii cu lumina descoperă privitorului un univers nou și surprinzător, adeseori asociat unei axe ascensionale, al cărei simbol frecvent este scara. Privirea urcă spre lumină, tatonând zone de mister.

The eye is fascinated by the play of light and shadow in those gracious moments when it takes part in the creation of meaning and when the gaze distinguishes between the intelligible and the (yet) unintelligible. The gate and the passageway guide the trajectory of the gaze, setting the limits of an excerpt of infinity because – most often – the impression the image leaves is that of sublime indecisiveness between what has already been conquered (shape, line, pattern) and that which evades submission (shapeless, deformed, diffused). Ever-present, the joy of encountering light reveals to the beholder a new and surprising universe, often associated with an ascending axis, whose frequent symbol is the ladder. The gaze ascends towards light, exploring areas of mystery.

Monica Columban

...pictura devine astfel un obiect epistemic, mărturisitor, o utopie, o fantasmă compensatorie față de inconsistența și neîmplinirile imediatului încercând parcă să recupereze o stare originală de puritate, în ultimă instanță o restaurare a conștiinței.

...the painting thus becomes an epistemic object, a confession, a utopia and ghost which compensates the inconsistencies and unfulfilments of the present, while in the same time trying to recover an original state of purity and, ultimately, a restoration of consciousness.

Prof. univ. dr. Cornel Ailincăi

Gate towards summer | acrylic on canvas | 60x80 cm

Dark room | oil on canvas | 54x64 cm

Windows | tempera on cardboard | 30x30 cm

Red wall | oil on canvas | 90x90 cm

Passageway I | oil on canvas | 100x100 cm

Two entrances | oil on canvas | 60x80 cm

Ceea ce impresionează în pictura Cristinei Marian, este comunicarea onestă, fluidă și vibrantă, ca purtătoare a unui suflu autentic de energie vitală, suflu ce poate fi resimțit în toate compozițiile artistei. Spontaneitatea, bucuria și plăcerea de a picta, constituie o evidență prezentă fără excepție, în toate lucrările de pictură ale Cristinei Marian.

What impresses in Cristina Marian's painting is the honest, fluid and vibrant communication, which carries an authentic breath of vital energy felt throughout all of the artist's compositions. Spontaneity, together with the joy and pleasure of painting are present without exception in all of Cristina Marian's paintings.

Teodora Gogea

Blue gate | acrylic on canvas | 100x100 cm

Dintre culori, albastrul are cea mai mare adâncime: privirea pătrunde aparent fără obstacole, spre a rătăci în nemărginire. Cea mai rece și, totodată, cea mai pură dintre culori trasează drumul infinitului și schițează poarta stranie care separă realul de imaginar și contingența de transcendență. Mecanismul complex al celor trei roți solicită inițierea într-un rit de trecere ale cărei conotații sunt amplificate de angoasante tușe de roșu.

From all the colours blue has the greatest depth: the gaze seemingly penetrates it unhindered and wanders off into endlessness. The coldest and yet the purest of colours charts the path to infinity and sketches the strange gate which separates the real from the imaginary and contingency from transcendence. The complex three-wheeled mechanism demands initiation into a passage rite whose connotations are amplified by uneasy touches of red.

Monica Columban

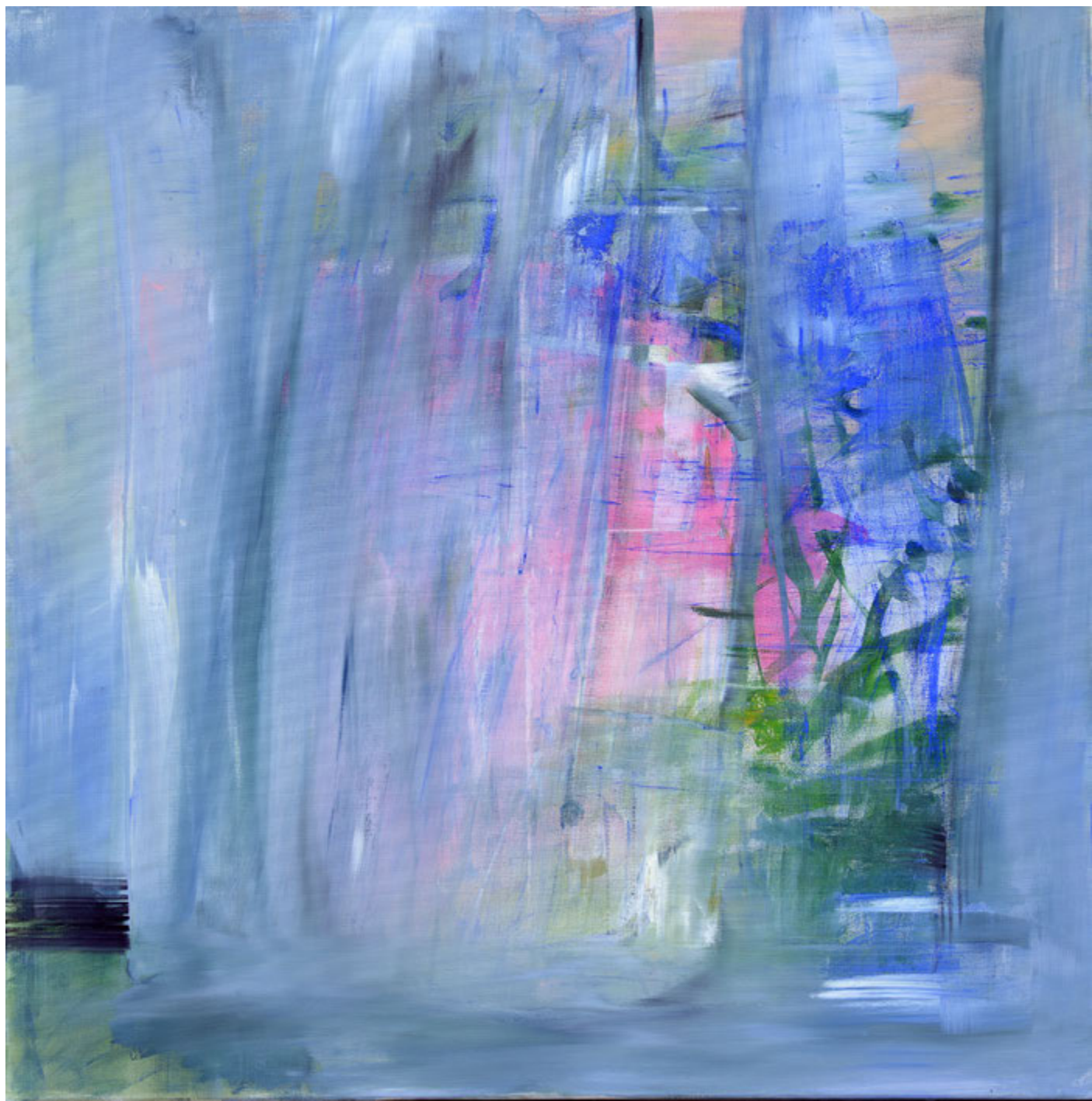
Utopian passageway I | acrylic on canvas | 90x90 cm

Evadarea în utopie este o tentație ireprimabilă. Revenirea la aqua mater și la natura luxuriantă, abia ghicită dincolo de văl, pare o aspirație a sufletului spre liniște și început de ființare. Absența oricărei intenționalități, iată intenția sublimă!

Escaping in utopia is an irrepressible temptation. Merely implied from beyond the veil, the return to motherly waters and to lush nature seems to be the soul's aspiration toward silence and primordial being. The absence of intentionality – this is the ultimate intention!

Monica Columban

Utopian passageway II | acrylic on canvas | 100x100 cm

The Well's Mirror | oil on canvas | 90x90 cm

Oglinda și fântâna se întâlnesc în aspirația spre cunoaștere și spre perpetuă întinerire a celui care, privind în adâncuri, nu descoperă propriul chip (negare a actului de narcisism?), ci chipul naturii multiplicat la nesfârșit, în perfecțiunea ei vegetală. Percepția vizuală este însoțită de o tulburătoare picurare în auz a unui peisaj care transformă culoarea în sunet/așază culori pe portativ.

The mirror and the well converge in the aspiration toward knowledge and eternal rejuvenation of the beholder, who, when gazing into the depths of water, does not discover their face (denial of narcissism?), but nature's endlessly multiplied faces, in all its vegetal perfection. The visual perception is accompanied by an unsettling drop of sound, which transforms colour into hearing and sets notes on a musical scale.

Monica Columban

Eardrum | acrylic on canvas | 100x100 cm

Compozițiile artistei își revendică subiecte simple, aparent umile, dar care conțin în ele însele, dimensiunile unei vieți și ale unui mod de viață, care gravitează în cercuri concentrice, tot mai strânse, în jurul omului, al lumii din vecinătatea omului și al obiectelor ce îl înconjoară pe om, la îndemâna lui. Cristina Marian caută, îndrăgește și încearcă să redea, pictând, o realitate situată dincolo de cea aflată implacabil sub semnul trecerii și al efemerității temporale, și anume, realitatea pe care ea o consideră drept cea mai frumoasă, prin esențialitatea ei atemporală: inefabilul vieții.

The artist's compositions revolve around simple and apparently humble topics, but which manage to capture the many dimensions of life, gravitating in circles around humanity and its immediate surroundings, as well as close, mundane objects. With tenderness, Cristina Marian seeks to recreate through painting a reality beyond the constraints of the inevitable passage and ephemerality, a reality which, in its essential atemporality, she finds most beautiful: life's ineffability.

Teodora Gogea

Circle and ellipsis | mix technic on paper | 21x29,7 cm

Solitude in red | acrylic on canvas | 120x140 cm

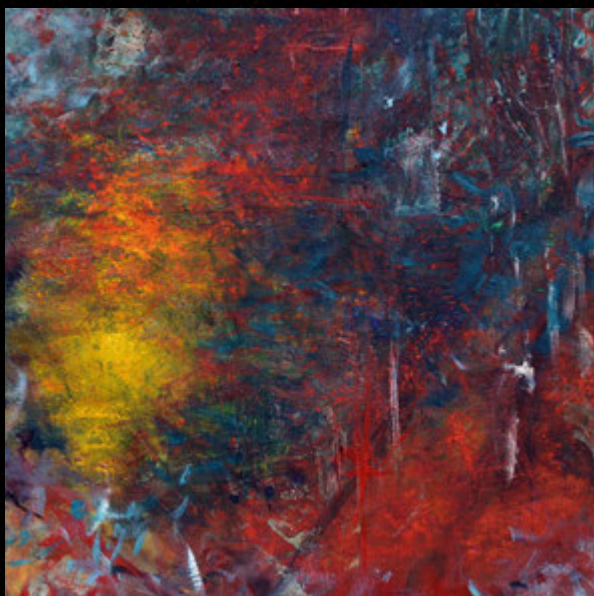
The veil of the gaze | oil on canvas | 100x100 cm

Metamorfozele privirii nu descoperă atât ceea ce este privit, ci pe cel care privește. Spectatorul însoțește artistul în efortul de a descoperi ceea ce se ascunde sub dominația totală a roșului. În toată simbolistica lumii, roșul este considerat simbolul fundamental al principiului vital, a cărui forță și strălucire se regăsește deopotrivă în puterea sângelui și a focului. Poate de aceea oscilăm între participarea la un mister al nașterii sau unul al mistuirii...

The metamorphoses of the gaze reveal not so much about the object of the gaze as about the gazer. The beholder accompanies the artist in their effort to discover what lies beneath the absolute domination of red. Universal symbolism recognises red as a fundamental symbol of life, whose strength and brightness is found both in blood and fire. Maybe this is why we oscillate between participating in a mystery of birth and one of devouring...

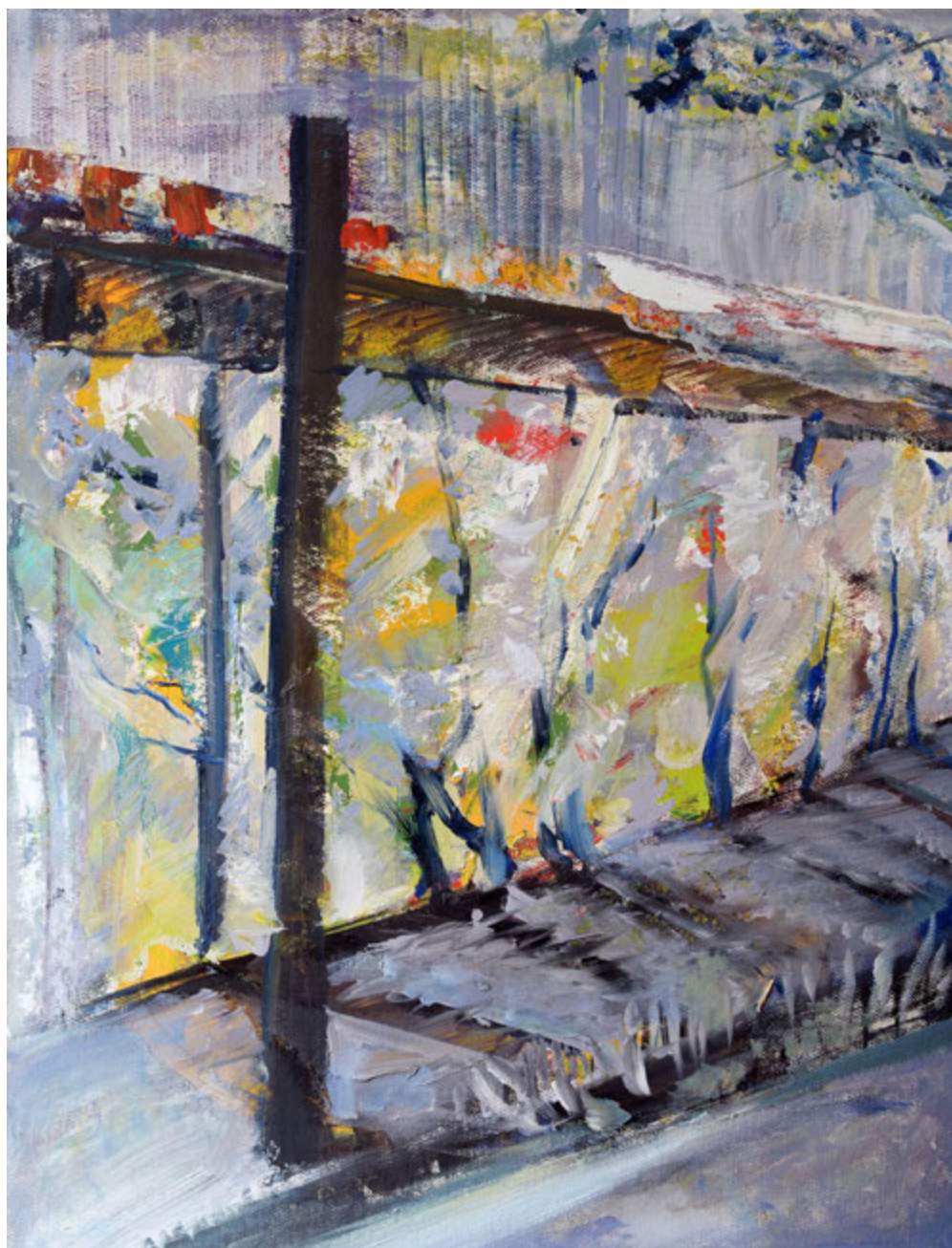
Monica Columban

Fragment of passageway I | oil on canvas | 60x76 cm

Fragment of passageway II | oil on canvas | 75x95 cm

Rain | acrylic on canvas | 70x90 cm

photos

Motilor st. no. 24, Cluj-Napoca | photo | personal archive
Motilor st. no. 22, Cluj-Napoca | photo | personal archive

Entrance to I.C. Bratianu st. no. 41, Cluj-Napoca|photo| personal archive

Entrance to I.C. Bratianu st. no. 28, Cluj-Napoca | photo | personal archive

Entrance to Kogalniceanu st. no. 6, Cluj-Napoca | photo | personal archive

I.C. Bratianu st. no. 30, Cluj-Napoca | photo | personal archive

Entrance to Eroilor st. no. 38, Cluj-Napoca | photo | personal archive
Courtyard, Republicii st., Oradea | photo | personal archive

Entrance to Avram Iancu st. no. 17, Cluj-Napoca|photo| personal archive
I.C. Bratianu st. no. 18, Cluj-Napoca|photo| personal archive

Peri Monastery, Sapanta | photo | personal archive

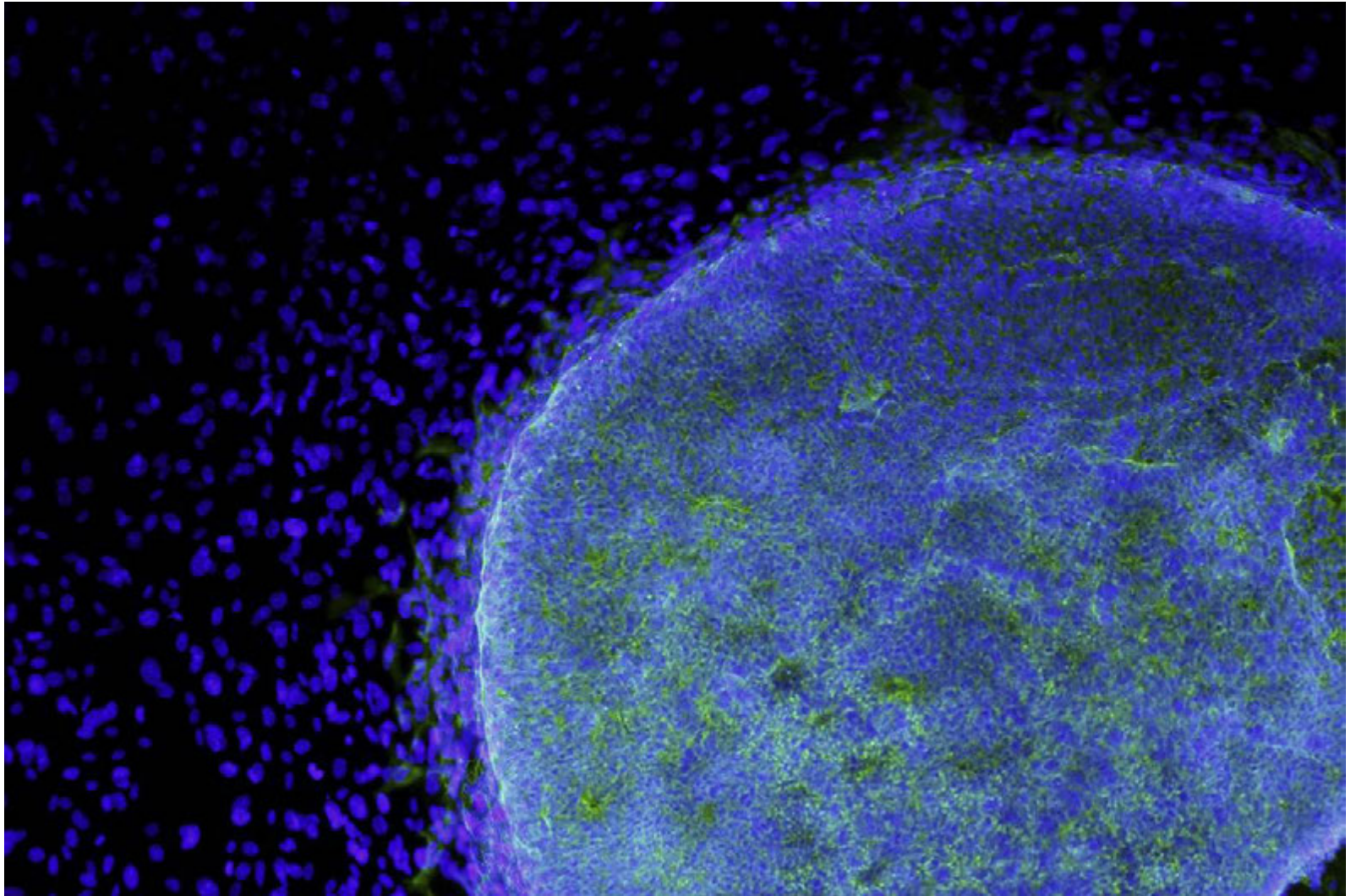
Oglindirea adună informațiile înconjurătoare, dublează și restituie o lume. Ea se conturează ca un tot, ca o membrană, ca o interfață. Ca graniță permeabilă, ideea faptului că o membrană permite trecerea anumitor substanțe, dar le blochează pe altele m-a fascinat și mi-a dat o dublă perspectivă: cea din interiorul unui cosmos spre exteriorul lui și invers. Permeabilitatea biunivocă am încercat să o sugerez prin linii curbe, întrerupte uneori, prin cercul sugerat, nedescris complet.

The act of mirroring gathers surrounding information in order to duplicate and recreate a world. It is in itself a whole, a membrane and an interface. The permeability of this border, the fact that a membrane allows the passage of certain substances, but blocks others has fascinated me and offered me a double perspective: from within a cosmos to its outside and vice-versa. I have tried to allude to this unambiguous double permeability through curved and sometimes intermittent lines and through the incomplete circle.

Cristina Marian

A microscopic view shows a colony of human embryonic stem cells (light blue) growing on fibroblasts (dark blue)
<http://www.nbcnews.com/news/investigations/costly-unproven-stem-cell-therapy-neurological-disorders-questioned-n262701>

my places

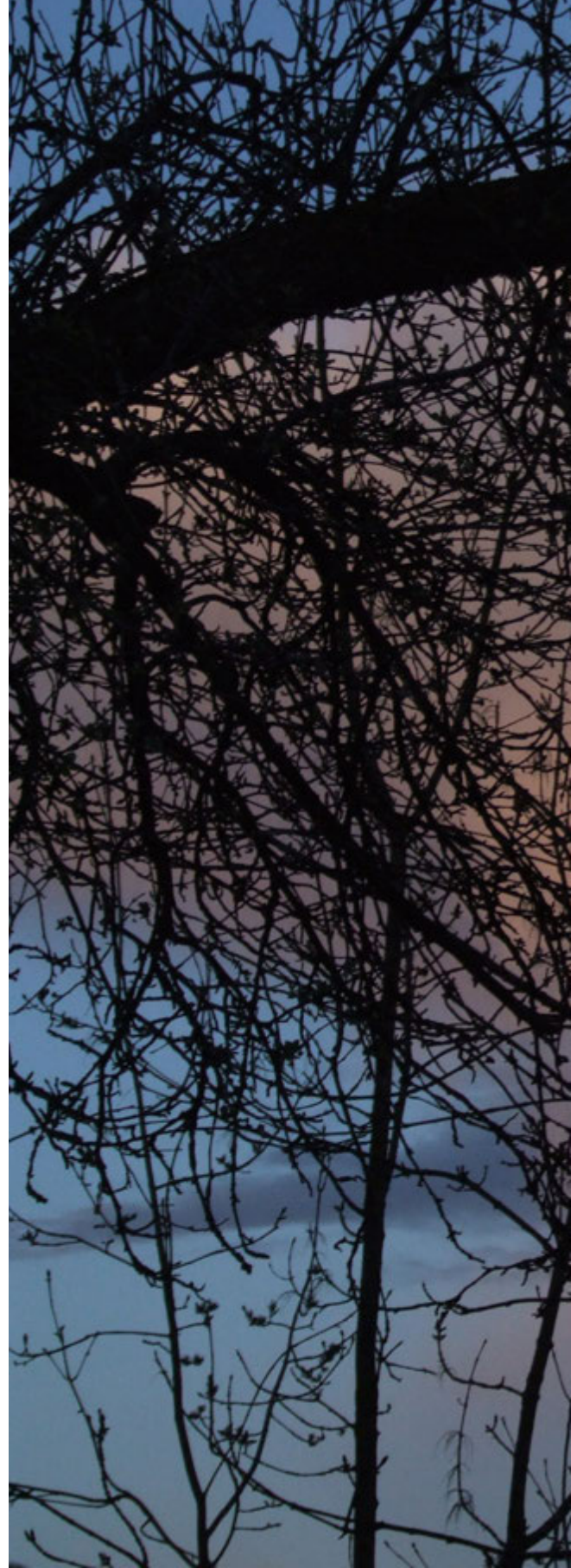

studio

Bazaar objects

Cristina Marian
phone: +40.723.674.404
anacristinamarian@yahoo.com
www.cristinamarian.com